

ANY VI.

REUS, 1.er DE NOVEMBRE DE 1925

NUM. 139.

TEMES NOSTRES

LA "REVISTA" QUE NO PODEM FER

Des de que intervenim activament en la publicació d'aquesta REVISTA, hem rebut diverses excitacions en el sentit de convertir aquesta publicació en un periòdic de gran volada, en una REVISTA que imités, quan menys, les publicacions capdals de Barcelona i les de diferents capitals espanyoles.

Aquestes excitacions tenen el mèrit, si més no, d'estar dictades per un profund amor a les coses del CENTRE, i en ostentar aquesta REVISTA el nom gloriós de la nostra entitat, voldrien que assolís un to d'elevació, de densitat i de solvència que la fes digna del nom que ostenta.

Els amics i companys que se'ns apropen amb aquestes simpàtiques suggestions compten, naturalment, amb la nostra absoluta coincidència. Voldriem també que aquesta REVISTA recullís tota la vida cultural, registrés totes les creacions artístiques, i's fes ressó de totes les inquietuds espirituals de la ciutat, i oferís una aportació valuosa a l'esclat magnífic de la vida intel·lectual de Catalunya. Sentim viva-

ment aquest anhel, i mantes vegades el nostre pensament es posa a fantasiar sobre aquesta possible realitat. Però... es realment possible, això? Pot la nostra ciutat, avui per avui, amb les seves manifestacions culturals i artístiques, nodrir les planes d'una publicació semblant, posem per cas, a la *Revista de Catalunya*? Barcelona es un gran fogar de la vida espiritual catalana. Malgrat que coneixent-la d'aprop, aquesta vida espiritual te les seves tares, nia les seves passions i conté moltes febleses, a les ciutats foranes se'ns reflexa amb la llum més puixanta i pura. Però Barcelona no compta solament amb la producció intel·lectual del seu recinte, ans bé absorbeix tota la vitalitat de l'esperit de Catalunya.

La nostra ciutat dóna, de tant en tant, homes que conquisten un rang envejable en les activitats culturals. Però quan sorgeix una personalitat prometedora desseguida l'absorbeix Barcelona, l'enlluerna amb la seva llum. I fins que triomfa a Barcelona l'home no comença a tenir concep-

te de la seva vàlua, o fins que Barcelona l'enfonsa no creu amb el seu fracàs definitiu.

I si aquest fet es cert, i fins per cent motius explicable, de qué la nodrirem aquesta publicació? D'on sorgirà la vida espiritual que haurem de reflexar? Si la publicació ha de néixer precisament d'aquesta vida, què ens passarà si aquesta vida no existeix? No seria el mateix que volguer bastir un edifici sense fonaments? Perque la nostra indigència espiritual es ben palesa. Passen anys sencers sense que la nostra bibliografia registri l'aparició d'un llibre nou. Les arts plàstiques locals estan en una orfanesa perpètua. El nostre periodisme inspira una enorme pietat. La nostra joventut sofreix una desviació lamentable, enmalaltida per la febre dels esports, i tota la seva activitat es redueix a actuar de públic de circ o de plaça de bous. El gust de les nostres multituds s'ha anat estragant i les manifestacions teatrals amb una mica de solvència artística resten gairebé desertes. L'obra dels nostres homes científics defuig els vehicles locals de publicitat i cerca l'atenció dels grans nuclis culturals. Sofrim un éxode continuu de les nostres valors i la resta perpètua de la mediocritat. Davant d'aquest panorama,—real, palpable, gens ennegrit pel pesimisme que pot inspirar,—quin serà l'home coratjós, prou audaç per emprendre l'obra que somniem els nostres companys i que nosaltres anhelem sincerament? Pretendre volar sense ales, no serà volguer-nos trencar la crisma en qualsevol cinglera o caure estrepitosament en qualsevol abim?

*
**

El que cal, amics, es realitzar tots els esforços per aixamplar aquest petit oassi que

representa el CENTRE DE LECTURA en l'immens erial de la nostra cultura. Encara allí poden trobar refugi, estímul i ajut totes les nostres ambicions, sobretot la noble ambició de convertir la nostra ciutat en un centre d'especulació intel·lectual, que aporti un esforç apte i generós a la tasca meritòria d'enaltir l'esperit de Catalunya. El CENTRE DE LECTURA pot salvar l'ànima de la ciutat. Contra els afanys i els neguits morbosos d'aquesta època de materialisme xorc, el CENTRE conserva encara la seva noble tradició de guia espiritual dels ciutadans. Contra la vàlua de les coses materials, el CENTRE oposa la vàlua més alta de l'educació. I ofereix, amb la seva Biblioteca, una veritable universitat popular, i en les seves Seccions, un camp vastíssim per a recollir l'esforç de tots en l'ideal de millorar la nostra vida, fent-la més sensible, més rica d'espiritualitat, més forta per l'educació.

Si el CENTRE constitueix, doncs, l'únic fogar de la nostra cultura, i si la publicació que anhelem ha d'ésser per a reflexar la nostra activitat cultural, la conseqüència no pot ésser més clara. Cal engrandir aquest fogar, cal intensificar la nostra activitat, i quan la modestíssima publicació d'ara vingui estreta per a recullir tot el nostre esforç, serà hora de pensar en posar la REVISTA al nivell que reclami l'esplèndida florida de la nostra cultura. Mentrestant, no val a regatejar cap col·laboració. Diuen que per mil camins es va a Roma. Escullim, si podem, els millors. Que cadascú senti l'ideal de conseguir que la vida del CENTRE sigui tan rica i plena, que per a recollir-la sigui imprescindible una publicació de gran volada, que brilli com un far lluminós a la faç dels catalans.

A. MARTI BAIGES

